

Fransje heeft er zich al dagen van te voren over verheugd! Hij is gelijk met zijn juf jarig! Boven in de kast ligt jufs kadootje al. Een boekje over het verzorgen van planten. Juf houdt heel veel van bloemen. Daarom heeft moeder dit bedacht. Fransjes mond staat bijna niet stil over het grote feest. Einde-

lijk, eindelijk is het dan zover. 's Morgens mag hij bij vader en moeder op de kamer de kadootjes uitpakken. Van hun beiden krijgt hij een mooi spel met elektrische lichtjes. Maar het mooiste vindt hij het water-pistool wat hij van zijn broertje Hans krijgt. Moeder zegt: „Dat is echt geen speelgoed voor in huis, Frans! Je moet er in de tuin de bloemen en planten maar eens een lekker bad mee geven.” Nu dat hoeft moeder geen twee maal te zeggen. Als hij is aangekleed loopt hij wel tien maal naar de kraan om zijn pistool te vullen. Het gaat zó heerlijk! Het gaat zó fijn! Dan wordt het schooltijd. Daar stappen de twee broertjes de deur uit. Hans draagt de trommel met toffees. Fransje wil zelf het boek voor juf dragen. En . . . en . . . in Fransjes broekzak zit het waterpistool. Lastig zo'n kadootje in je handen waar je zo voorzichtig mee moet doen,” denkt Fransje als ze de straat uit zijn. Al heel gauw verhuist het pakje uit Fransjes handen naar zijn bloes. Knoopjes weer goed dicht en klaar is Kees! „Nu kun je zelf de trommel wel dragen,” zegt Hans. „Je handen zijn helemaal leeg.” Fransje lacht en schudt zijn hoofd. Met een grote boog komt het pistooltje uit zijn broekzak te voorschijn. „Is ie vol?” vraagt Hans.

„Ik . . . ik . . . weet het niet,” zegt Fransje en hij probeert heel ernstig te kijken. Maar plotseling richt hij op Hans. Een fijn waterstraaltje spettert in Hans gezicht. Hans proest en bromt, maar hij is niet boos; hij vindt het wel leuk dat Fransje zijn kadoo zo mooi vindt! Het is alleen jammer dat zo'n pistooltje zo gauw leeg is. Als ze bij school aankomen zit er geen druppel water meer in. Een heel troepje kinderen staat in het grote portiek voor de school te lachen en te stoeien. Dadelijk laat Fransje zijn pistool zien. „Is ie vol?”, vragen een paar vriendjes. Fransje vindt het heel jammer dat hij „nee” moet zeggen. „Jij durft in de gang onder het fonteintje je pistool niet te vullen,” zegt Gertjan uit de tweede klas. „O, nee?”, zegt Fransje. „Ik durf alles.” Meteen doet hij de schooldeur open. Er is niemand in de gang. Vlug, vlug, glipt hij naar binnen. Op zijn tenen gaat hij naar het fonteintje toe. Het pistooltje is gauw gevuld. Zo voorzichtig als hij maar kan, sluipt hij terug. Hij heeft in zijn eentje al pret over wat dadelijk zal gebeuren. Met het pistooltje recht voor zich uit gaat hij naar de deur toe.

Als hij er voor staat, gaat de deur plotseling vanzelf open. En dan . . . dan schiet Fransje in het wilde weg het portiek in. De kinderen jollen en schreeuwen door elkaar. En ze roepen: „Oooh!” . . . want vóór Fransje staat nat en boos zijn eigen jarige juf. Haar gezicht zit vol kleine spettertjes. Haar jurk is nat — alles is nat. Maar het wordt allemaal nog véél erger. In de lege gang komen zware voetstappen. Nog voor juf iets heeft kunnen zeggen, wordt Fransje door de hoofdmeester bij zijn arm gepakt. Twee minuutjes later zit hij voor straf bij de hoofdmeester in de klas. Wat de hoofdmeester allemaal zegt hoort Fransje niet goed. Wel weet hij dat hij boos is . . . vréselijk boos! Het waterpistool ligt op een tafeltje voor de klas. Misschien krijgt hij het nooit meer terug. Arme jarige Fransje! Daar zit hij nu. Hij hoort de kinderen in zijn eigen klas zingen: „Lang zal juffie leven in de gloria!” Fransje bijt op zijn lip. Hij voelt aan het pakje onder zijn bloes; het kadootje voor juf. Dan plotseling gaat de klasdeur open en daar hoort hij de stem van zijn eigen juf. Fransjes wangen beginnen te gloeien. Haar stem klinkt helemaal niet boos meer. Ze vraagt aan de hoofdmeester of Fransje weer mee mag naar zijn eigen klas. Ze zegt ook nog dat hij het vast niet met opzet heeft gedaan. Strak kijkt Fransje voor zich uit. Hij hoort juf zijn kant uit komen. Opeens voelt hij haar hand om zijn hand. Ze trekt hem de bank uit. „Ga je mee, Fransje?” zegt ze bijna vrolijk. Een grote jongen brengt het waterpistool. Juf pakt het van hem aan. Dan gaan de twee jarigen de klas van de hoofdmeester uit. In de gang zegt juf: „Dat was een naar begin van een blijde dag, Frans! Ik begrijp best dat je zoiets nooit meer zal doen.” Maar ik heb iets bedacht. Ik heb een heel mooi plantje gekregen, dat iedere dag maar een klein beetje water mag hebben. Zou jij dat heel voorzichtig met je waterpistooltje kunnen doen?” Die Fransje! Hij kan het bijna niet geloven, dat juf zoiets aan hem vraagt. Met gloeiende wangen knikt hij van „Ja”. Dan ineens grijpt hij naar zijn bloes. En juf pakt iets uit de zak van haar jurk. Ze steken gelijk een pakje over en lachend feliciteren ze elkaar.

Als Fransje weer op zijn eigen plaatsje zit, kijkt hij nog stilletjes even naar het kadootje van zijn juf — een kokertje pennen — een potlood en een gummetje. Maar dan komt het fijnste van de hele dag. Lachend gaat Fransje met zijn trommel toffeef door de rijen. Het lijkt wel of de kinderen nog nooit zó hard „hoera!” hebben geroepen als vandaag!

Cobi Goedhart.